

... مدّتی بود که مانند مرغان بی لانه و آشیانه آواره اقالیم...

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

۸۵

... مدّتی بود که مانند مرغان بی لانه و آشیانه آواره اقالیم شاسعه بودم گهی در اوج جبال و تلال و گهی در
حضیض وادی و بوادی پویان ولی بنیه ناتوان، باوجود این از کران تا به کران در ممالک امریک و اوروپ سیر
و حرکت شد و باوجود عجز و ضعف در اکثر محافل و مجامع حاضر و با نطق قاصر اعلان ظهور مجلّی طور
میگشت و تعالیم حضرت دوست تصریح و تفصیل می شد.***

در بوداپست مزاج ابداً ابتهاج نداشت جسد علیل و نوازل صدریه شدید و تب عصبی پی در پی و هوا در نهایت
سردی باوجود این در هر روز و شب در سه محفل و مجامع عظمی نطق میشد این ماعدای سؤال و جواب با
دیگران در منزل. علی‌الخصوص شبانه به محلی میرفتیم که صد و بیست پله داشت از سنگ مرمر نظیر زمهریر بود
با نهایت ناتوانی و خستگی صعود میشد و دو ساعت متماداً نطق و بیان میگشت و اعلاء کلمه الله میگشت و
نطق ترجمه مفصل میشد باوجود این زحمت و مشقت در نهایت مسرت بودم که ایام به اشتغال امور دیگر
نمیگذشت و پی در پی تأییدات جمال مبارک میرسید جز تبلیغ کلمه‌ای از لسان صادر نمیشد لکن جسد ابداً
تحمّل این مشقت نمینمود و کلیّی به تحلیل رفت و چون به اقالیم مصر رسیدم ضعف و ناتوانی و انحلال و تب
عصبی استیلائی تامّ یافت لهذا ایامی چند به سکوت گذشت به مجرد خفت مرض و حصول ادنی قوت به تحریر
پرداختم و به آن روح مجرد نامه مینگارم که جمیع بدانید امروز تبلیغ مؤید و موفق است و مادون آن سبب
کدورت و نحوودت و جمودت الی ابدالآباد. لهذا احبّای الهی باید روش این عبد فانی گیرند و هر امری را
فراموش کنند و مانند نفوس مقدّسه که به صحرای فدا شتافتند و در قربانگاه رقص کمان جانبازی نمودند همین

ORIGINAL

AUDIO

قسم از هر فکری و از هر ذکری بیزار گردند و به عبودیت آستان مقدّس پردازند و منقطعاً الی الله و منجذباً
بنفحات الله و مستبشراً ببشارات الله ندای به ملکوت ابهی فرمایند و علیک البهاء الابهی**.** عبدالبهاء عباس

